

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/131/2024
Identifikačné číslo spisu: 6121497715
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6121497715.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. P., narodenej XX. D. XXXX, P., X. XXXX/XX, právne zastúpenej advokátom JUDr. Martin Válský, Topoľčany, Škultétyho 1145/6, proti žalovanej Y. L., narodenej XX. N. XXXX, O. nad V. XXX, právne zastúpenej advokátom Mgr. René Nguyen, Partizánske, Moyzesova 471/1, o zaplatenie 2.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza (predtým na Okresnom súde Partizánske) pod sp. zn. PE-3C/49/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. februára 2024 sp. zn. 6Co/19/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Partizánske (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 29. novembra 2022, č. k. 3C/49/2021-118 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 2.000 eur s príslušenstvom, zamietol (výrok I.) a zároveň priznal žalovanej nárok na náhradu trov v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 657 a § 470 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vychádzajúc zo skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, keď nepreukázala reálne odovzdanie pôžičky vo výške 10.000 eur v hotovosti právnenému predchodcovi žalovanej. Poukázal na to, že podľa tvrdení žalobkyne pri odovzdaní peňazí mala byť údajne iba ona a právny predchodca žalovanej, avšak žiadny doklad o odovzdaní peňazí nepredložila, pričom sama uviedla, že takýmto dokladom nedisponuje. Podľa názoru prvoinštančného súdu reálnemu odovzdaniu pôžičky odporuje aj skutočnosť, že žalobkyňa a jej manžel sú nemajetní a predĺžení. Nemal tiež preukázané platné uzatvorenie zmlúv o pôžičke medzi žalobkyňou resp. jej manželom a svedkom T. R., ktoré mali byť zdrojom požičanej sumy.

1.2. Žalobkyňa preukázala, že s právnym predchodcom žalovanej uzavrela zmluvu o pôžičke, ale

nepreukázala a neuniesla dôkazné bremeno práve v reálnom odovzdaní pôžičky a jej prevzatí právnym predchodcom žalovanej, pričom v zmluve sa uvádza v článku II. „veriteľ poskytne dlžníkovi sumu 10.000 eur v hotovosti k jeho rukám dňom podpisu tejto zmluvy, bezúročne“. Z formulácie daného ustanovenia zmluvy nevyplýva, že by účastníci zmluvy podpisom potvrdili odovzдание požičiavanej sumy, pretože pôžička mala byť poskytnutá v hotovosti k rukám dlžníka dňom podpisu zmluvy. Právny predchodca žalovanej teda svojim podpisom nepotvrdil, že by pôžičku prevzal, keď v ustanovení čl. II. zmluvy bolo vyslovene uvedené, že pôžička bola dňom podpisu poskytnutá/odovzdaná. Preto bolo potrebné, aby žalobkyňa preukázala odovzдание pôžičky právnemu predchodcovi žalovanej, lebo zo samotnej zmluvy táto skutočnosť nevyplývala. Nakoľko žalobkyňa túto skutočnosť bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala, súd prvej inštancie dospel k záveru, že k reálnemu odovzdaniu peňazí zo strany žalobkyne právnemu predchodcovi žalovanej nedošlo. Uzavrel, že zmluva o pôžičke ako reálny kontrakt je neplatná a je pravdepodobne simulovaným právnym úkonom, čo preukazuje výpoveď žalovanej, svedkyne E. L. a čestné prehlásenia dedičov právneho predchodcu žalovanej o zabezpečení hodnoty spoluvlastníckeho podielu, ako aj skutočnosť, že žalobkyňa si pohľadávku do konkurzu neprihlásila a v konkurze sa vyžaduje nemajetnosť a predĺženie dlžníka. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaná bola v predmetnom spore plne úspešná.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 21. februára 2024 sp. zn. 6Co/19/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej vo vzťahu k žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. 2.1. Odvolací súd sa zhodol so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňu ako veriteľku zo zmluvy o pôžičke, uplatňujúcu si vrátenie pôžičky, zaťažovala dôkazná povinnosť preukázať reálne odovzдание predmetu pôžičky právnemu predchodcovi žalovanej ako dlžníkovi, a že žalobkyňa si túto svoju dôkaznú povinnosť nespĺnila. Súd prvej inštancie správne dôvodil tým, že samotná zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobkyňou ako veriteľkou a právnym predchodcom žalovanej ako dlžníkom, z obsahu ktorej vyplývalo, že žalobkyňa sa zaviazala poskytnúť právnemu predchodcovi žalovanej pôžičku 10.000 eur, nie je dôkazom o skutočnosti, že žalobkyňa mu aj skutočne odovzdala sumu 10.000 eur titulom pôžičky. Pretože zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, k jej platnému vzniku sa vyžaduje skutočné odovzдание predmetu pôžičky; teda nepostačuje len záväzok veriteľa, že pôžičku dlžníkovi poskytne. V danom prípade potom žalobkyňu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať relevantnými dôkazmi skutočnosť odovzdania peňažných prostriedkov právnemu predchodcovi žalovanej. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa toto dôkazné bremeno v predmetnom spore neuniesla.

2.2. Súd prvej inštancie správne dôvodil tým, že tvrdeniu žalobkyne o reálnom poskytnutí peňažných prostriedkov titulom pôžičky právnemu predchodcovi žalovanej odporujú ostatné vykonané dôkazy. Z predložených dôkazov nevyplývalo, že by právny predchodca žalovanej mal na svojom bankovom účte peňažné prostriedky v uvedenej sume a ani žalobkyňa v konkurznom konaní, ktoré sa začalo po tom, čo mala podľa jej tvrdení poskytnúť právnemu predchodcovi žalovanej pôžičku, nedeklarovala v zozname svojho majetku, že by mala voči právnemu predchodcovi žalovanej peňažnú pohľadávku z pôžičky. Poskytnutie pôžičky poprela nielen žalovaná, ale vo svojej svedeckej výpovedi aj ďalšia dcéra právneho predchodcu žalovanej E. L. a v písomných čestných prehláseniach i ostatní jeho dedičia - deti O. L., Q. L. a L. L., ktorí zároveň súdu prvej inštancie objasnili okolnosti, za ktorých prišlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalobkyňou a ich otcom bez poskytnutia reálneho plnenia (simulovanie právneho úkonu pôžičky za účelom zabezpečenia žalobkyne, ktorá na právneho predchodcu žalovanej previedla svoj podiel na nehnuteľnostiach a následne podala návrh na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok, kde deklarovala svoju nemajetnosť).

2.3. K námietke žalobkyne o účelovosti a nevierohodnosti svedeckej výpovedi a čestných vyhlásení detí právneho predchodcu žalovanej odvolací súd uviedol, že tieto nemožno mať za účelové a zaujaté len preto, že žalobkyňa ich tiež žaluje ako dedičov z rovnakého dôvodu ako žalovaných. Podstatné je, že ich tvrdenia nie sú v rozpore s ďalšími vykonanými dôkazmi, naopak sú logické a spolu s ďalšími dôkazmi dotvárajú obraz o skutočnostiach, za ktorých došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke bez poskytnutia reálneho plnenia právnemu predchodcovi žalovanej zo strany žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa jednotlivé rozpory vo výpovediach odôvodňovala odstupom času a tiež tým, že ona so svojim manželom sa so svedkom T. R. často stretávali, a preto si svedok nemusel pamätať na všetky podrobnosti ohľadne okolností poskytnutia peňažnej sumy 10.000 eur, aj podľa názoru odvolacieho súdu okolnosti

poskytnutia sumy v tak vysokej čiastke nepredstavujú takú banálnu, respektíve bežnú okolnosť, aby svedok nevedel opísať, ako k nej došlo. V súvislosti s tvrdením žalobkyne v odvolaní, že svedok T. R. mal dostatok finančných prostriedkov, a teda mal z čoho poskytnúť jej sumu 10.000 eur za účelom jej požičania právneho predchodcovi žalovanej - pretože po úraze mu bolo vyplatených cca 40.000 eur z titulu náhrady za bolesť, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a že Sociálna poisťovňa mu vypláca rentu cca 700 eur mesačne na dôkaz čoho žalobkyňa predložila v odvolacom konaní rozhodnutia Sociálnej poisťovne o priznaní úrazového príplatku z 08. 02. 2011, o priznaní náhrady za bolesť z 05. 04. 2012 a o priznaní náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia z 05. 04. 2012 T. R. - odvolací súd uviedol, že tieto tvrdenia a dôkazy na ich preukázanie žalobkyňa prvýkrát uplatnila až v odvolacom konaní. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie v predmetnom spore uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené na pojednávaní konanom dňa 29. 11. 2022, takže od tohto momentu už na prostriedky procesného útoku alebo obrany odvolací súd mohol prihliadať len za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 366 CSP. Pretože odvolací súd nezistil naplnenie ani jedného z dôvodov uvedených v § 366 CSP pre použitie novôt zo strany žalobkyne v odvolacom konaní, na jej tvrdenia a predložené dôkazy o finančnej situácii svedka T. R. pri svojom rozhodovaní neprihliadol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

3.1. Podľa jej názoru bez akýchkoľvek pochybností preukázala, že právnomu predchodcovi žalovanej sumu 10.000 eur v hotovosti reálne odovzdala. V dovolaní uviedla svoju interpretáciu skutkového stavu a uviedla, že sa s odvolacím súdom a jeho rozhodnutím nestotožňuje. Bez konkrétnej väzby k napadnutému rozhodnutiu vysvetlila obsah pojmu právo na spravodlivý proces s dôrazom na odôvodnenie rozhodnutia. V tomto prípade došlo podľa dovolateľky k nesúladu medzi právnymi závermi a vykonanými skutkovými zisteniami, kedy súdy oboch stupňov odignorovali ňou predložené dôkazy. Mala za to, že svoje tvrdenia dostatočne preukázala. Dovolateľka zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko je starobnou dôchodkyňou a vrátenia pôžičky sa nevie domôcť už takmer tri roky.

4. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

5. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatky v dokazovaní a pri interpretácii skutkového stavu a osvojovania si skutkových záverov zo strany súdu.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľka tiež namietala, že nebolo vykonané náležité dokazovanie, resp. súdy odignorovali ňou predložené dôkazy. Dovolací súd k tomu uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových

zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čo by mohlo založiť vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Zo spisu však takáto vada v posudzovanom prípade nevyplýva.

16. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

17. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v napadnutom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejmé, že prvoinštančným súdom zaobstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnenému posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobkyne, vyjadrenie žalovanej, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadaval vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami žalobkyne vznesenými v zásadnej časti aj v dovolaní.

18. Napokon dovolací súd konštatuje, že z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií nevyplýva žiadny extrémny nesúlad medzi vykonanými dôkazmi a prijatými skutkovými závermi, ktorý by mohol viesť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci a odvolací súd výsledky dokazovania preskúmal v medziach podaného odvolania. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu súdy nižších inštancií na základe vykonaných dôkazov ustálili ucelený, logicky súdržný a presvedčivý skutkový základ, ktorý umožňoval právne posúdenie veci bez vnútorných rozporov, svojvôle či zjavného omylu.

19. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmanej veci nezistil žiadne ústavnoprávne deficity pri zisťovaní skutkového stavu veci. Súd prvej inštancie aj odvolací súd postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä s prejednacou zásadou, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP, čl. 15 CSP) a princípom všeobecnej spravodlivosti. Pri hodnotení dôkazov rešpektovali ústavno-procesné zásady, vrátane zákazu tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásady rovnosti zbraní a priamosti dokazovania. Napadnuté rozhodnutia obsahujú riadne a presvedčivé odôvodnenie, z ktorého je zrejмый logický postup myšlienkového procesu súdov pri hodnotení dôkazov. Prijaté skutkové závery nevykazujú znaky svojvôle, nelogických úsudkov ani zjavného omylu. Námietky dovolateľky v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za

neopodstatnené.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

21. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania formálne a bez ďalšej konkretizácie vyvodzovala aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

21.1. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) a ods. 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

22. Obmedzenie prípustnosti dovolania na základe zásady ratione valoris znamená, že dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške vo vzťahu k dovolaním napadnutému výroku. Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že vo vzťahu k posúdeniu prípustnosti dovolania s ohľadom na majetkový cenzus je rozhodujúci predmet dovolacieho konania, a to bez ohľadu na žalobcom celkovo uplatnený nárok (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo 14. októbra 2015).

23. V danom prípade žalobkyňa ako predmet dovolacieho konania vymedzila nárok na zaplatenie sumy 2.000 eur s prísl. Výška minimálnej mzdy v roku 2021 (v čase podania žaloby) bola v sume 623 eur (zákon č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení zákona č. 294/2020 Z. z.), t. j. desaťnásobok tejto sumy predstavuje sumu vo výške 6.230 eur. Z tohto dôvodu dovolanie uplatnené v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.